

Συνέντευξη του Βασίλη Τακτικού, στο Γιάννη Διαβάτη

Κάθε φορά που ξεσπάει ένα σκάνδαλο, η **πανουργία του συστήματος στη συγκάλυψη της διαφθοράς και της κλεπτοκρατίας,** είναι δεδομένη η υπερπληροφόρηση για να θολώνει τα νερά, η ενοχοποίηση των πολλών, μιας τάξης ολόκληρης εάν είναι δυνατόν, και η στοχοποίηση σε μια γαργαλιστική λεπτομέρεια για να χάνεται η έρευνα και ο εντοπισμός των πραγματικών ενόχων μέσα σε δαιδαλώδεις λαβυρίνθους πολυνομίας.

Ακολουθεί κατά κανόνα, η εξεύρεση εξιλαστήριων θυμάτων και της «Ιφιγένειας» για να κατευνάζεται η λαϊκή οργή, με τον λεγόμενο δημοσιογραφικό κανιβαλισμό, που είναι ο πλέον βολικός και αναγκαίος εταίρος του διεφθαρμένου πολιτικομιντιακού κατεστημένου.

Έτσι οι πρωταίτιοι γίνονται τιμητές και οι κρατούντες βρίσκουν την ευκαιρία αυστηριοποίησης των ποινών και να οργανώσουν νέες φοροεπιδρομές στους πολλούς για να την γλιτώσει η ολιγαρχία της κλεπτοκρατίας, Βλέπε λίστα Λαγκάρντ και τη ληστομαχία που βγήκε στην επιφάνεια τον τελευταίο καιρό, χωρίς όμως κανένα ουσιαστικό αντίκρισμα στον περιορισμό της διαφθοράς.

Ωστόσο υπάρχει η άλλη λίστα Λαγκάρντ και του ΔΝΤ που ζητάει επιμόνως να πληρώσει και η Ελληνική οικονομική ελίτ για την φοροκλοπή και εδώ αρχίζουν να αποκαλύπτονται τα πράγματα οι διαπλεκόμενοι και οι αντιφάσεις.

Πώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε την παρέμβαση του ΔΝΤ σε σχέση με την επισήμανση ότι πρέπει να πληρώσουν και οι πλούσιοι φόρους;

Το σύστημα έχει φτάσει στα όρια του, κάποιος πρέπει να πληρώσουν και εδώ αρχίζει το μεγάλο μας “τσίρκο”.Όσο η Ελληνική οικονομική ολιγαρχία “έκλεβε” τον ελληνικό λαό

προφανώς δεν τους πείραζε, τώρα που απειλούνται να χάσουν τα λεφτά τους οι δανειστές, τα πράγματα σφίγγουν και έχουμε δώσει μία καλή αφορμή για γενικότερο έλεγχο του κλεπτοκρατικού συστήματος στους έξω.

Όταν το κλεπτοκρατικό σύστημα πιάνεται επ' αυτοφώρω από ένα ατύχημα όπως στη λίστα Λαγκάρντ ή εκτίθεται από ένα «τρελό» δημοσιογράφο όπως ο Μπαξεβάνης προφανώς εκτίθεται η οικονομική ολιγαρχία της μιντιοκρατίας και ως αντιπερισπασμός επινοείται επειγόντως ένα εξιλαστήριο θύμα και αναγγέλλεται σε όλους τους τόνους η αυστηροποίηση των ποινών. Να ο μοναδικός κλέφτης που ευθύνεται για όλα να μοναδικός ο απατεώνας που μαγάρισε την πολιτική και το «κράτος δικαίου». Να στικάκι..να το αντίγραφο και οι ξαδέρφες....Να πως βγαίνουν καθαροί όλοι αυτοί που νομοθετούν φοροεπιδρομές και όλο αυστηρότερες ποινές κρατώντας τις λίστες των μεγάλων φοροφυγάδων της οικονομικής ολιγαρχίας στο συρτάρι τους με το πρόσχημα ότι πρόκειται για παράνομο αποδεικτικό υλικό.

Όλο αυτό το “τσίρκο” έρχεται να εκθέσει διεθνώς την Ελληνική οικονομική και πολιτική Ελίτ.

Θέλετε να πείτε ότι στο σύστημα εξουσίας υπάρχει πλεονάζουσα υποκρισία; Πού και πώς εντοπίζεται αυτό το φαινόμενο;

Θα έλεγα επιγραμματικά ότι αυτό το φαινόμενο εντοπίζεται στον «υπερβάλλοντα ζήλο» της αυστηριοποίησης των ποινών που διευκολύνει τους ικανούς στην επιτήδευση – ισχυρούς οικονομικά και γιγαντώνει την αδικία προς τους αδύνατους οικονομικά.

Επίσης, η υποκρισία εντοπίζεται στην επικοινωνιακή διόγκωση και γενίκευση μεμονωμένων περιστατικών διαφθοράς και στην **αποσιώπηση φαινομένων που έχουν πολλαπλάσια απώλεια και κόστος για την κοινωνία και τους πολλούς.**

Για παράδειγμα βλέπουμε κατά καιρούς δημοσιεύματα σύλληψης περιορισμένων περιστατικών διασπάθισης δημοσίου χρήματος από Δήμους, επιχειρήσεις και ΜΚΟ. Αναπτύσσεται γύρω από αυτά τα περιστατικά ένας επικοινωνιακός βομβαρδισμός και στο τέλος το αποτέλεσμα σε βάθος χρόνου δεν συλλαμβάνεται ούτε το 1/1000 της ακμάζουσας κλεπτοκρατίας στην Ελλάδα. Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί είναι μηδαμινά τα αποτελέσματα

καταπολέμησης των μεγάλων εισοδημάτων φοροδιαφυγής μέχρι τώρα; Η απάντηση είναι ότι φτιάχνουν νόμους για τους φορολογούμενους χωρίς να μπορούν να τους εφαρμόσουν οι φοροεισπρακτικοί μηχανισμοί, οι οποίοι εκ των έσω είναι διεφθαρμένοι, η στην καλύτερη περίπτωση αποπροσανατολισμένοι.

Θέλουν να καταπολεμήσουν τα συμπτώματα και όχι την ίδια την παθογένεια και τη ρίζα του κακού που βρίσκεται μέσα στο ίδιο το κράτος. Έτσι είναι αφελείς όσοι πιστεύουν ότι ως «ικέτες» θα ευαισθητοποιήσουν την κρατική εξουσία για να αντιμετωπίσει τα φαινόμενα με περισσότερες ποινές που στην προκειμένη περίπτωση λειτουργούν ως «δραστικά παυσίπονα» και όχι ως θεραπεία της παθογένειας.

Μα είναι η ίδια η κοινωνία που ζητά περισσότερη νομοκρατία και αστυνόμευση – Δεν είναι μόνον η Ελίτ.

Πράγματι δεν θα διαφωνήσω ότι η πρώτη αντίδραση της κοινωνίας είναι η τιμωρία των ενόχων στην καταλήστευση του δημοσίου χρήματος. Ωστόσο αυτό κρύβει και αρκετή αφέλεια. Όταν ζητάς από τη γραφειοκρατία που κρύβει τους αυτουργούς οι οποίοι σε μεγάλο βαθμό «αργυρώνεται» να τηρήσει τη νομιμότητα, τότε ισχύει η λαϊκή παροιμία «σφάξε με αγά μου να αγιάσω».

Το πρόβλημα στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι περισσότεροι αστυνόμοι και εφοριακοί, γιατί το κράτος είναι ήδη παραφορτωμένο με δημοσίους υπαλλήλους κάθε λογής. Το ζήτημα είναι να ενεργοποιηθεί η πολιτική βούληση και οι θεσμοί εκείνοι που έχουν ταχθεί να δικαιολογήσουν μέσα από το έργο τους το ρόλο τους. Θα πρέπει επίσης να λάβουμε υπόψη ότι μόνη της η διογκωμένη γραφειοκρατία είναι ένα διαρκές σκάνδαλο.

Έχουμε ρεκόρ πολυνομίας στην Ε.Ε., υπεράριθμους δημόσιους λειτουργούς για αυτό το σκοπό, αναλογικά περισσότερους από κάθε άλλη ευρωπαϊκή χώρα και άπειρες υποθέσεις που εκκρεμούν στα ελληνικά δικαστήρια και ανεκτέλεστες βεβαιωμένες ποινές που δεν εισπράττονται. Ο παραλογισμός του μεγέθους των ποινών σε σχέση με το αδίκημα (που εξυπηρετεί τον κανιβαλισμό αυτό) 50 και 100 φορές πάνω από το παράπτωμα, οδηγεί στην πρακτική της αποφυγής εκτέλεσης. Προς δόξα των κάθε λογής “αρπακτικών” που ενδημούν πέρας της γραφειοκρατίας.

Παράλληλα, υπεράριθμοι δικηγόροι, γραφεία διαμεσολαβητών, λογιστές και άλλοι διαμεσολαβητές ανεβάζουν το λειτουργικό – λογιστικό κόστος σε τέτοια επίπεδα που ο μικρομεσαίος επιχειρηματίας είναι αδύνατο να ανταποκριθεί και οδηγείται χωρίς να το θέλει στην παραβατικότητα και την αποφυγή φόρου ή αποφεύγει να κόψει απόδειξη. Ο νομοταγής μικροεπιχειρηματίας επίσης φοβάται την αυθαιρεσία του γραφειοκράτη.

Έτσι, τρομοκρατούνται και οι νομοταγείς επιχειρήσεις και οι νέοι μας αποφεύγουν την επιχειρηματικότητα καθώς φοβούνται τον παραλογισμό του φοροεισπρακτικού μηχανισμού, ο οποίος ακόμα και σήμερα γίνεται μέσω δειγματοληπτικών ελέγχων και όχι μέσω του **πόθε ν έσχεσ** και του **περιουσιολογίου**, όπως είναι λογικό για να καταπολεμηθεί η φοροδιαφυγή κάτι που ασφαλώς έχει εφαρμοστεί σε κάθε προηγμένη χώρα.

Με αυτό τον τρόπο ο φορολογούμενος γίνεται έρμαιο στις διαθέσεις μιας διευθύνουσας ελίτ της διακριτικής ευχέρειας και της προσωπικής ηθικής του κάθε δημοσίου υπαλλήλου που μπορεί να έχει αρχές ή όχι. Το σύστημα με άλλα λόγια δεν έχει αντικειμενικές αρχές αλλά επαφίεται στη προσωπική ηθική ακεραιότητα του καθενός σε μια γενικευμένη παρακμιακή περίοδο, που ακόμη προσωπικές και ηθικές αντιστάσεις μειώνονται.

Θα ήθελα να αναφέρουμε σε κάτι πιο πρακτικό ένα επίκαιρο άρθρο της ελευθεροτυπίας στις 19.01.2013 που μιλά για «αόρατα σεμινάρια». Σχετικά αναφέρει « *Εργατοϋπαλληλικά κέντρα, εμπορικοί σύλλογοι, επιμελητήρια, ιδιωτικά κέντρα επαγγελματικής κατάρτισης, εκπαιδευτές αλλά και απλοί εργαζόμενοι που «χρησιμοποιήθηκαν» με το αζημίωτο ως εκπαιδευόμενοι σε ανύπαρκτα σεμινάρια επαγγελματικής κατάρτισης σε όλη την Ελλάδα φέρεται να εμπλέκονται σε διασπάθιση μεγάλου μέρους κοινοτικών κονδυλίων ύψους 12 εκατ. ευρώ.*» Αυτές δεν είναι σημαντικές αποκαλύψεις που μπορούν να οδηγήσουν στην καταπολέμηση της διαφθοράς;

Θα μπορούσαν να ήσαν σημαντικές αποκαλύψεις υπό μια προϋπόθεση. Να μη μείνουν μόνο σε πέντε – δέκα – είκοσι περιπτώσεις κατασπατάλησης των πόρων των Ευρωπαϊκών πόρων, αλλά να αποτελέσουν το «μίτο της Αριάδνης» που θα οδηγήσει στο μεγάλο άντρο

της διαφθοράς που είναι μέσα στις ίδιες τις διαχειριστικές αρχές τα έργα τους και τα αποτελέσματά τους.

Για παράδειγμα δεν είναι δυνατόν επί είκοσι χρόνια η αποτελεσματικότητα όλων αυτών των προγραμμάτων κατάρτισης, δια βίου μάθησης κ.τ.λ. να είναι μόλις 1,2 % σε σχέση με την αντιμετώπιση της ανεργίας, να έχουν ξοδευτεί δισεκατομμύρια και να μην υπάρχει κάποιος πολιτικά και οικονομικά υπεύθυνος για να εξορθολογήσει αυτή την αλόγιστη δαπάνη που αναλογικά στοιχίζει 150 και πλέον χιλιάδες για κάθε εργαζόμενο που μπορεί πρακτικά να βρει απασχόληση μέσα από αυτό το σύστημα. Αυτό δεν είναι νομιμοποιημένη πολιτική και οικονομική διαφθορά;

Γιατί θα πρέπει να ασχολούμαστε μόνο με τα «σκαστά σκάνδαλα» και να μην ασχολούμαστε με την πραγματικότητα αριθμών ως διαχειριστικές αρχές υπέρ - πολλαπλασίων ποσών με μηδενική σχεδόν αποτελεσματικότητα;

Αυτό δεν είναι μέγα πολιτικό και οικονομικό σκάνδαλο;

Γνωρίζω ότι, πάνω από δέκα χρόνια, υπάρχουν ειδικά κονδύλια για την ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας στην Ελλάδα. Δυστυχώς, δεν βλέπω αντίστοιχες και βιώσιμες κοινωνικές επιχειρήσεις σύμφωνα με τα κονδύλια που έχουν διατεθεί. Υπάρχει συσχέτιση αυτού του γεγονότος με την αστοχία της διαχείρισης των πόρων και της ολιγοπωλιακής διάρθρωσης των προνομίων και την κατανομή των πόρων;

Σε αυτό το συμπέρασμα θα ήθελα να καταλήξω και εγώ, επισημαίνοντας ότι η διαφθορά είναι πηγή κάθε κοινωνικής αδικίας που ενδημεί πρώτα από όλα μέσα στο κράτος. Στις αδιαφανείς διαδικασίες συγκέντρωσης και κατανομής των πόρων. Στο συγκεντρωτισμό, στο έλλειμμα συμμετοχικής δημοκρατίας. Στην απουσία των θεσμών κοινωνικού ελέγχου σε τοπικό και εθνικό επίπεδο. Όλα τα παραπάνω φαινόμενα είναι χαρακτηριστικά γνωρίσματα σε περιπτώσεις ολιγοπωλιακής διάρθρωσης, επίσημα ή ανεπίσημα με τη μορφή προνομίων, λ.χ. κλειστά επαγγέλματα, κλειστό σύστημα εκπαίδευσης, κλειστό λόμπι που νέμεται τα προγράμματα κατάρτισης κ.τ.λ.

Νομίζω, ότι αυτό το γεγονός είναι από τις πιο σκανδαλώδεις περιπτώσεις με τις οποίες θα

όφειλε να ασχοληθεί μια κυβέρνηση που θέλει να πατάξει τη διαφθορά και να αμβλύνει τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης.

Για παράδειγμα ολόκληρο το πρόγραμμα της “δια βίου μάθησης” απορροφάται από το δημόσιο ενώ προορισμός του είναι η κοινωνία και οι κοινωνικοί φορείς.

Γι’αυτό και μόνο το ζήτημα παίζονται δισεκατομμύρια και είναι αναγκαία μία έρευνα σε βάθος.